

strajă, din spitalul DIP, cu piciorul stîng fracturat, și la moment era necesară suspendarea temporară a cauzei penale, pînă la momentul cînd se v-a putea deplasa într-o formă mai liberă, însă procurorul a menționat, că dacă nu se prezintă la procuratură, va trimite poliția după el.

Cojocaru Tudor a mai menționat că, la 14 aprilie 2010 Judecătoria Ialoveni, în lipsa sa, i-a recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361, alin. (1) CP RM, condamîndu-l la amendă în mărime de 3.000 lei. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2011 dînsul a fost achitat din lipsa elementelor constitutive a componenței de infracțiune. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 07 iunie 2011, s-a respins recursul ordinar ca inadmisibil. Corespunzător, consideră că s-a demonstrat că cauza penală a avut o conotație politică, decît un dosar penal întemeiat, și de acest fapt Procuratura cunoștea cu certitudine.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani din 04 noiembrie 2012, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată, s-a încasat din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor în folosul lui Cojocaru Tudor suma de 1.000 lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest cerințele s-au respins.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 26 februarie 2013, a respins cererea de apel depusă de Ministerul Finanțelor.

La 17 aprilie 2013, Ministerul Finanțelor a înaintat cerere de recurs, solicitînd casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2013 și hotărîrea Judecătoriei Rîșcani din 04 noiembrie 2012, cu respingerea acțiunii.

Drept temeiuri ale recursului înaintat, s-a invocat că, instanța de judecată urma să mențină echilibru între interesele individuale a persoanei și interesele generale al întregii societăți. Deci, urmează a fi respectat principiul reparării echitabile și rezonabile a daunei morale. Suma acordată nu trebuie să reprezinte o contribuție exagerată a celui ce plătește și o îmbogățire nejustificată pentru beneficiar.

De asemenea la 28 mai 2013, Cojocaru Tudor a înaintat cerere de recurs, solicitînd casarea hotărîrii primei instanței, cu remiterea cauzei la rejudecare.

Verificînd materialele dosarului prin prisma temeiurilor invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia că recursul declarat de Ministerul Finanțelor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Analizînd actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, Ministerul Finanțelor, nu a făcut referire la nici o normă de drept material sau procedural care ar fi fost încălcată sau aplicată eronată de către instanțele de judecată la examinarea cauzei, argumentele recurentului limitîndu-se la situația

de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei și a admisibilității probelor prezentate de părțile și participanții la proces.

Astfel, dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) CPC au caracter de concretizare a motivului de recurs, determinând cazurile concrete în prezența cărora se consideră că normele de drept material și procedural au fost încălcate sau eronat aplicate, astfel că recursul exercitat conform secțiunii a 2-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Iar, alin. (4) al aceluiaș articol, stipulează că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) CPC cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, călăuzindu-se de art. 440 CPC al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC al RM și anume la lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În privința cererii de recurs înaintată de către Cojocaru Tudor, instanța de recurs menționează că, acesta urmează a fi respins, deoarece, Cojocaru Tudor înaintînd cererea de recurs nu a respectat procedura ordinară de atac. Cojocaru Tudor urma să conteste hotărîrea primei instanțe cu cerere de apel, apoi decizia instanței de apel cu recurs.

Astfel, Colegiul relevă că, conform prevederilor Codului de procedură civilă, recurentul Cojocaru Tudor urmează să-și exercite toate căile ordinare de atac în corespundere cu legislația R. Moldova și anume acele căi ce pot fi exercitate doar pentru anumite motive expres prevăzute de lege, iar recursul urmează a fi exercitat după apel, și nicidecum înaintea acestuia.

Caile de atac sunt mijloace sau remedii juridice procesuale prin intermediul cărora se poate solicita verificarea legalității și temeiniciei hotărîrilor judecătorești și în final remedierea greșelilor săvârșite. Ele sunt indispensabile în orice sistem procesual, pentru remedierea eventualelor greșeli de judecată sau de ordin strict procedural. De aceea legiuitorul a acordat importanța cuvenită reglementării detaliate a modului de exercitare a cailor legale de atac.

În legătură cu cele constatate, examinînd argumentele cererii de recurs prin prisma normelor legale ce reglementează relațiile dintre părți, ținînd cont de actele

anexate la dosar, se constată că recursurile înaintate de Ministerul Finanțelor și Cojocaru Tudor împotriva deciziei instanței de apel nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC al RM.

Potrivit celor expuse, în temeiul art. 431 alin. (2), art. 433 lit. b) CPC, art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

DISPUNE :

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de către Ministerul Finanțelor și Cojocaru Tudor împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2013, în pricină civilă la cererea de chemare în judecată a lui Cojocaru Tudor împotriva Ministerului Finanțelor al RM, intervenient accesoriu Procuratura Generală RM cu privire la încasarea prejudiciului material și moral.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președinte

Valentina Clevadi

Judecător

Iuliana Oprea

Judecător

Ion Vîlcov